

Poetul și marea...(3)

Ființa privirii de sus

de Slavomir ALMĂJAN

De ce m-aș aventura într-o desbatere asupra sunetului și al culorii cu cineva care nici nu vede și nici nu aude? Acest surd și orb se poate lansa într-o nebunie retorică încercând să convingă restul lumii că atât sunetul cât și culoarea sunt doar niște mituri.

Meditația în liniște s-a dovedit pentru mine, de fiecare dată, a fi pajiștea unei odihne revelatoare. Este un fel de libertate manifestată în puterea tăcerii față de lume. Și nu mă gândesc la o izolare monahală, într-un schit undeva în pustietate... Există un fel de putere a tăcerii față de lume și aceasta nu vine în contradicție cu marea trimitere înspre propăvăduirea Evangheliei în lume! Implicațiile acestei tăceri sunt profunde. Cred, și Cuvântul este de partea mea, că nașterea noastră din nou este o schimbare de miez și implicit o schimbare de perspectivă. Prin aceasta, "leacul de ochi" cel binecuvântat ne-a deschis ochii ca să vedem nu o altă realitate, ci realitatea... Mai simplu spus este vorba de recăpătarea bunului simț în relația noastră cu realitatea. Puterea tăcerii față de lume, de care am început să vorbesc, este doar o manifestare a bunului simț. De ce m-aș aventura într-o desbatere asupra sunetului și al culorii cu cineva care nici nu vede și nici nu aude? Surdul și orbul se poate lansa într-o nebunie retorică încercând să convingă restul lumii că atât sunetul cât și culoarea sunt doar niște mituri. Și nu numai atât, dar cei care pot vedea culoarea și pot auzi sunetul sunt etichetați, marginalizați, disprețuiți... Perspectiva de care, prin harul lui Dumnezeu ne bucurăm, în mijlocul confuziei generale, în haosul certurilor de cuvinte, ne dăruiește puterea de care s-au bucurat tinerii Meșac, Șadrac și Abednego ca să putem răspunde ca și ei:

"Noi nu avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus." (Daniel 3:16)

Tăcerea Domnului nostru în fața judecătorilor orbi și surzi este nu o dovadă a resemnării ci dovada unei perspective de nesdruncinat asupra realității care era inaccesibilă celor care îl judecau, o dovadă a puterii. De fapt, orice aventură, orice încercare a noastră de a "explica" perspectiva noastră ar fi o deșertăciune...

Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește. (1Cor 2:14)

Lucrurile lui Dumnezeu, îndrăznesc să cred, includ și realitatea materială a existenței noastre. De fapt chiar și "observarea" lor printr-o prismă lumească duce la erori care mai târziu sunt canonizate și devin "teorii", și după ce sunt politizate devin "științe". Noi suntem prinși într-un astfel de mediu în peregrinarea noastră terestră. Deseori suntem provocați la a lua atitudine, suntem forțați la a ne susține credința prin a lua parte la desbaterile nesfârșite care au loc în jurul nostru. Aici intervine puterea tăcerii... Noi nu vom putea câștiga în stfel de desbateri pentru că menirea lor nu este aducerea adevărului la suprafață. "Adversarilor" noștri le lipsește perspectiva pe care noi o avem, pentru ei lucrurile pe care le susținem noi sunt "o nebunie". Singura noastră armă în confruntare noastră cu nonsensul lumesc este

“nebulia propovăduirii crucii”. Aceasta ne pune în poziția de “slăbiciune” în perspectiva lumii dar prin puterea Duhului este singura cale prin care “izvodirile minții” pot fi răsturnate. Propovăduirea crucii este “bună ziua!” și “la revedere” rostit provocărilor intelectuale care vin în calea noastră. Cunoaștem un om, pe paginile Scripturii, care ar fi putut strălucii în orice confruntare verbală. Dar acolo, la Aeropag, el a les “nebulia” care l-a dat jos de pe podium dar l-a urcat pe înălțimea izbânzii prin schimbarea de miez și de perspectivă în câteva suflute. Oh, sigur, Pavel a venit cu o “nebulie” și nu cu o teză!

Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit. (1Cor 2:1,2)

Puterea tăcerii! O, minunata înțelepciune a lui Dumnezeu! Există putere în proclamare dar dincolo de aceasta este tăcerea la care suntem chemați... “Ce este adevărul?” a întreat Pilat. Domnul nu a mai răspuns. Pilat nu avea ce-i trebuia pentru a pricepe și poate că întrebarea lui urmărea dor stărnirea unei desbateri. Domnul și-a dovedit puterea tăcând... În scurtul Lui dialog cu Pilat cuvintele Domnului au fost doar proclamarea Adevărului și nu dezbaterea lui.

Cum am spus la începutul acestui articol, pentru mine meditația este prilejul unei odihne revelatoare, un fel de libertate manifestată în puterea tăcerii față de lume. Poetul din mine găsește deliciul în dincolo de cuvinte, în frumusețea care se cere rostită cu inima. Există, cred, chiar și o limbă a tăcerii, unde duhul din tine cântă pe octave cerești adevăruri pe care cuvintele noastre nu le pot cuprinde. Dar numai într-o deplină libertate, într-o tăcere față de lume. Vulpile mici ale cuvintelor mari pot strica viile sublimului. Da, proclamarea Adevărului este total la locul ei ca “bună ziua” și “la revedere” în raportul nostru cu lumea. Roadele meditațiilor noastre însă pot hrăni pe veșnicie, pot săra cu sublim această planetă a durerii, pot lumina orice peșteră a disperării. Și apoi, precum roua căzută la rădăcina ierbii, meditațiile ne duc dincolo de uscăciune, dincolo de aridul “veacului” într-o divină înfrunzire. Ele sunt briza de răcoare în arșiță, sunt locul unde, prin noi, cerul întretăie vremelnicia. Ele sunt “bine te-am găsit” pe care îl rostim veșniciei. Dumnezeu ne duce de mână, în clipele noastre adânci, de tăcere, ne duce pe brațe, ne mângâie pe creștet, ne umple desagii umblării cu poveri care vor cântării ca aurul în clipa întâlnirii cu El. Meditația este armonizarea gândurilor noastre cu inima lui Dumnezeu, este mintea suită înspre adorare până în domeniile cerești. Bibliotecile de apologetică, sistemele logicii, analizele și analogiile nu au ajuns până acolo, nici pe departe... De ce ne-am istovii în vorbiri lungi, în cercetări fără rost, în nesfârșite certuri de cuvinte. S-ar putea ca tăcerea noastră față de lumea cu deșertăciunile ei să vorbească acolo unde cuvintele nu mai au putere. Poate că o astfel de tăcere nu numai că l-a susținut pe Moise în compania oilor lui Ietro, dar i-a și înlesnit apropierea de rugul de foc de care nimeni altul nu s-a putut apropia. Cine știe câte taine s-au desvelit în mintea celui care a fost fiul fiicei lui Faraon? Știm însă că Dumnezeu nu s-a rușinat să pună legile Lui eterne pe buzele lui Moise în vederea unei proclamări fără precedent în istoria omenirii.

(Nr.181/Feb.07)